

R. NAGY KRISZTIÁN

A padláson egy költő kísértete lakik

Az új ház padlásán egy költő kísértete lakik. Arcát általában a tenyerébe temeti, mintha zokogna. De, mint rájöttem, nem ez a helyzet. Úgy képzeltem, amikor öngyilkos lett, összezúzta magát a tengerparti sziklákon. Ugyanis eltorzult vonásait igyekezett eltakarni. A ruhája mindig vértől és víztől csöpögött. Végtagjai kicsavarodtak. Tekintete megfáradt, hályogos. És szomorú. Olyan nagyon szomorú...

Azt hiszi, nem látja senki. Naplemente után fel-alá járkál a házban, a pincejáró körül mászkál, néha megáll, és órákig az ajtóra mered. Engem és a páromat figyelembe sem veszi ilyenkor. Megesik azonban, hogy otthagyja a pincejárót, és minket néz, ahogy vacsorázunk, vagy tévézünk, vagy az ágyban vagyunk. Napközben pedig visszavonul a padlásra.

Egyik este kiesett az áram – csak le kellett volna mennem a pincébe a generátorhoz, de inkább gyertyát gyújtottam. Olvastam, miközben látszólag nem vettem tudomást a halott költőről, aki leült velem szemben. Csak olvastam és olvastam, amíg a párom haza nem ért.

– Miért nem mentél le megcsinálni? Nem bonyolult, csak megpöckölsz pár kapcsolót és kész.

– De te vagy a férfi, a világeért sem ásnám alá az autoritásodat. Inkább ülös a sötétben, ahogy a fehérnépnek illik.

Eddig még csak kétszer voltam a pincében, egyszer, amikor az ingatlanügynök végigvezetett minket a házban, és egyszer beköltözéskor. Aztán felfedeztem a költő szellemét, és a különös viszonyát a pinceajtóval. Azóta nem. Félek lemenni a pincébe. Látom a költőt, hogy valami rossz van odalent, és ő nagyon szeretne lemenni, mégsem mer.

A párom nem látja a költőt, ahogy a barátaink se, mikor meglátogatnak minket néha. A költő kísértetét nem zavarja a társaság, általában beül közénk, figyel a párbeszédre, bár nem vagyok biztos benne, hogy hallja, vagy ha mégis hallja, hogy érti is, amit mondunk.

Egyszer, amikor egy verseskötetet olvastam, mögém állt. Mint aki a vállam fölött olvas. Ebből sejtem, hogy költő. Valamint abból, hogy amikor napközben felmegyek a padlásra, mindig az egyik sarokban térdel, és a porba ír. Verseket, mert rövidek a sorok és középre rendezettek. Sajnos, nem tudom, miről szólnak, hiszen az ujjá nem hagy nyomot a porban.

Egyik nap, amikor felmentem valamit elpakolni, felvittem magammal egy verseskötetet, és látszólag véletlenül otffelejtettem az asztalon, az első oldalon kinyitva. Másnap újra felmentem, észrevettem a könyvet, feltűnően meglepődtem, lapoztam egyet, majd tettem-vettem, és amikor távoztam, megint csak otffelejtettem. Ezt megtettem egy-két naponta.

Elkezdtem bezárni a pincelejáró ajtaját éjszakára, azzal az indokkal, hogy az egerek vagy a mosómedvék be tudnak jutni a pinceablakon, és nem akarom, hogy feljöjjenek a lakásba. A párom kinevetett, mert feltételeztem, hogy az egerek és a mosómedvék le tudják nyomni a kilincset, de végül rám hagyta a dolgot.

*

Egyik nap a költő szellemét a laptopom előtt találtam. A sötét képernyőre meredt, és gépelt. Némán kalapált a billentyűzeten, ujjai átsiklottak a gombokon, időnként a jobb felső sarokhoz kapott, mintha írógépet használna.

– Veszek egy írógépet – mondtam.

– Hülye vagy – felelte a párom.

Amikor legközelebb a városba ment, felhívott, hogy megkérdezze, melyet akarok – modern legyen vagy klasszikus? Régit kértem, mert az író szelleme a harmincas évekből származott – ezt tudtam az öltözékéből.

Az írógép egy régi, használt darab volt – nem antik, csupán egy olcsó, leselejtezett mechanikus Olivetti írógép. A párom egy antikváriumban találta. Arra azonban nem gondolt, hogy a benne lévő szalag már kiszáradt, így gépelni egyelőre nem lehetett rajta.

A költő kísértete azonban úgysem tudta fizikailag lenyomni a billentyűket. Belefűztem egy papírt a gépbe és az asztalon hagytam. Úgy lett, ahogy sejtettem: a költő szelleme felhagyott a kikapcsolt laptopomon való gépeléssel, és ettől kezdve inkább az írógép előtt üldögélt. Többé nem írt a porba a padláson.

*

Elmentem a könyvtárba. Úgy gondoltam, végignyálazom a helyi híreket a húszas-harmincas évekből, hátha sikerül kiderítenem, ki is a költő kísértete.

HóGolyó89: Miért mész könyvtárba? Van internetünk! :D

Úgy sejtem, a költő szelleme már tudta, hogy látom, mindazonáltal úgy tettem, mintha mégsem érzékelném. Amikor az utamba került, elnéztem mellette, átsiklott rajta a tekintetem. Nem akartam, hogy – miközben megpróbálom kideríteni, ki is volt és hogy halt meg – esetleg mögém álljon, és elolvassa a vállam felett, mit nézegetek a számítógépen.

Megnyugtattam a páromat, hogy a könyvtárban az internet mellett sok-sok könyv is van, úgyhogy egyértelműen jobb hely, mint a házunk, ezért látogatok oda.

HóGolyó89: Jól van, vigyázz magadra. Szerintem már otthon leszek, mire te is megérkezel.

HóGolyó89: Szeretlek.

Összesen másfél óra volt az út oda-vissza busszal. A könyvtáros bevezetett egy eldugott raktárba, ahol a helyi lapokat tárolták. Azt mondta, évente kábé egy ember néz be oda, többnyire egyetemisták, akik valami obszcén lokális kutatást végeznek.

A lapok nem voltak sorba rendezve, így képtelen voltam végigböngészni 1920-tól 1940-ig mindent, ahogy azt terveztem. Nekiálltam ugyan összegyűjteni az adott időből származó lapokat, de három óra után feladtam. Összejött így is vagy száz lap, amiket átnéztem.

Említettek pár öngyilkosságot, jó pár gyilkosságot, de egyik sem a mi házunk környékén történt.

Sült tojás és sült szalonna illata várt otthon, és egy szerény, de homogén füstfelhő, ami épp csak picit behomályosította az egész házat.

– Um... Csináltam vacsit – mentegetőzött a párom. – Milyen a könyvtár?

- Nem is tudom... Múlt századi.
- Mit csináltál, egyáltalán...? – miközben kérdezősködött, találta a saját kezűleg készített vacsorát.
- Régi helyi újságokat olvastam. Ismerkedek a környékkel.
- Aha. Hadd találjam ki: sose történt errefelé semmi izgalmas.
- A költő szelleme az írógépnél ült, amíg vacsoráztunk. Gépelt, nyugodtan, megfontoltan.

*

- Hé! – éppen lekapcsoltam az éjjeli lámpát, amikor a párom felém fordult.
- Igen, drága!
- Tudom, hogy félsz a pincétől, elmondod, miért?
- A kérdés a semmiből jött, mindazonáltal nem lepődtem meg rajta különösebben. Nyilvánvalóan feltűnt neki, hogy soha nem megyek le, a feljáró ajtaját pedig lelkiismeretesen zárom minden este.
- Csak... Nem tudom – feleltem.
- Már voltunk lent. Nincs benne semmi félelmetes.
- Tudom.
- Berendezhetnénk a bojlerszoba melletti üres helyiséget valamivel. Szépen újra van meszelve, és még van rajta egy pici ablak is. De úgy nem akarom, hogy nem vagy hajlandó lejönni a pincébe, akkor semmi értelme.
- Komolyan elgondolkodtam a dolgon.
- Nem nagyon akarok lejárni – mondtam végül.
- Hát jó.
- Elfordult, és úgy helyezkedett el az ágyban, hogy jelezze, a téma részéről lezárva. Szerettem volna én is ennyiben hagyni, de a lelkiismeretem nem hagyta.
- De berendezheted magad – mondtam. – Saját kis kuckónak, ahova elmenekülhetsz előlem!
- Visszafordult felém, és nyomott egy hosszú csókot a homlokomra.
- Úgy nem. Magányos lenne.
- Másnap nem is nagyon jutott eszembe a konverzációnk, csak amikor a párom kora este hazaért. Akkor azonban hirtelen rádöbbsentem, milyen buta dolog ilyesmin akadékoskodni. Felszabadító volt, hogy kimondta: „Tudom, hogy félsz a pincétől.” Megnyugtató, hogy valakivel osztozhatom irracionális érzéseimben. Azonkívül napközben nem volt semmi olyan ijesztő, és úgy éreztem, jövök a páromnak annyival, hogy tegyünk egy próbát. Így vacsora után oda álltam elé.
- Menjünk le a pincébe.
- Elmosolyodott.
- Tuti?
- Bólogattam.
- Megfogta a kezem, és levezetett. Úgy éreztem magam, mint egy félkegyelmű gyerek, de a párom határozottsága segített. Az első pár lépcsőfok után már inkább szégyenkeztem, mint féltem. Hogy csinálhattam ekkora ügyet egy ilyen butaságból...?!
- Semmi ijesztő nincs a pincében. Nem egy sötét, rémisztő lyuk, ahogy elképzeltem már egy ideje (hiába láttam korábban). A lámpák tökéletesen bevilágítják. A ház alagsora kissé a talajszint fölé emelkedik, így ablakai is akadnak a helyiségeknek. A falak fehérre meszeltek, a padló tiszta. A termek nem sokban különböznek a ház bármely másik szobájától.
- A párom körbevezetett, és mosolygott, amikor látta, hogy teljesen megnyugodtam. A kinézett helyiség padlóján ülve végigbeszéltük, mire használhatnánk: játékkerem, dolgozószoba, vendégszoba...? Egyelőre azonban nem döntöttük el véglegesen.

Ahogy felfele mentünk, láttam, hogy a költő kísértete a pincelejáró nyitott ajtajában áll. Felérve elállt a párom útjából.

– Na, nem volt olyan szörnyű, igaz? – mondta a párom nevetve, ahogy becsukta mögöttünk az ajtót.

– Jól van, na! Valakinek néha irracionálisnak is kell lennie ebben a házban – mosolyogtam. Megfordulva azonban hatalmasat dobbant a szívem.

A költő kísértete egyenesen a szemembe nézett.

Dühös volt.

Pokolian dühös.

Kétlem, hogy el tudtam rejteni megdöbbenésemet. Igyekeztem úgy tenni, mint mindig, mintha nem látnám, de nem hagyta. Elém állt és a szemembe nézett, gyilkos tekintettel.

Ahogy a párom hátulról átölelt, összereztemem.

– Ne ijedezz! – mondta nevetve.

A költő kísértete eltűnt.

Nem tudtam mire vélni a dolgot, de aznap este nem láttam a költő kísértetét a házban mászkálni. Éjszaka azonban felébredtem. A hálószoba ajtajában állt, és rám bámult – megint csak, egyenesen rám!

Ijedtemben felültem, és a falnak húzódtam. A mozdulatra hihetetlenül gyorsan felém lépett, ám ahogy megdermedtem, ő is megállt.

Már nem tettem úgy, mintha nem látnám. Pontosan tudta, hogy látom. Farkaszemet néztünk. Elemi harag tükröződött az arcán, az enyémen pedig, úgy képzem, zavarodott félelem. Mit csináltam? Nem szabadott volna lemennem a pincébe...?

Ott állt, én pedig még remegni sem mertem. A párom mellettem szuszogott. Óvatosan megemeltem a kezem, hogy felkeltem. Közben nem vettem le a szemem a költő szelleméről.

A mozdulatom láttán újra közelebb jött. Teljesen megdermedtem a félelemtől. Mit akar tőlem?

Leeresztettem a kezem, mire egy újabb lépést tett felém. Nem moccantam többé.

Nem tudom, mennyi volt az idő, amikor felkeltem, de úgy éreztem, órákig bámultuk egymást így... és hamarosan rájöttem, hogy lassan közeledik. Lassabban, mint hogy azt a szemem felfogja, minden mozdulata lassabb volt, mint a falóra kismutatójának haladása. De közeledett.

Már tudtam, hogy nem egy költő szelleme.

Egy pszichopataé.

Majdnem az ágy végében volt már, amikor megszólalt a párom telefonján az ébresztőóra. Halk nyögéssel a mobilért nyúlt.

A költő kísértete végre, végre megbontotta a szemkontaktust, a párom felé pillantott, majd hátat fordított, és kiment.

Végre fellélegezhettem, de csak egy fájdalmas nyögés jött ki belőlem. Eddig fel sem tűnt, hogy minden izmom görcsben van, és hogy csuromvizes vagyok a hideg verejtéktől.

– Te ébren vagy...? – kérdezte a párom álmosan, ahogy aztán rám pillantott, rögtön magához tért. – Mi a baj? Jól vagy, drága?

Elbőgtem magam, mint egy csecsemő.

– Jézusom, mi történt...?

Nem bírtam felelni. Átölelt, és szorosán tartott.

– Reszketsz! Mondd el, mi a baj, kérlek, a frászt hozod rám! Minden rendben, oké? Nyugodj meg! Tente, baba, tente, nyugi, drága.

Percekig csak zokogtam a nyakába. Ki kellett adnom magamból, mielőtt beszélni kezdek.

Elmondtam neki, hogy amióta beköltöztünk, látok egy szellemet a lakásban. És minden mást is. Hogy miatta félttem a pincétől. Hogy eddig átnéztünk egymáson a költő kísértetével, de valami megváltozott, és azt is, hogy mi történt ma éjszaka.

Figyelmesen végighallgatott.

– Oké – szólalt meg néhány perc csend után, ami alatt, azt hiszem, alaposan végiggondolta az egészet. – Mindenekelőtt: biztos vagy benne, hogy tényleg látsz egy szellemet, és nem csak képzelődsz?

Megráztam a fejemet.

– Jó. Elmenjünk valami... nem tudom... dokihoz? Vagy ilyesmi. Hogy megnézzék, minden rendben van-e veled.

– Igen.

– Jó. Addig is, vegyük úgy, hogy valóban egy vérszomjas kísértet van a padlásunkon. Bólintottam.

A párom személyes okokra hivatkozva kivett egy szabadnapot, és otthon maradt velem. Aztán az internet segítségével belőttük, milyen doktort lenne érdemes meglátogatnunk. Pár telefonhívás után leegyeztetett számomra egy időpontot a következő napra.

– Ne haragudj – mondtam könnyeimmel küszködve.

– Haragszom. Arra a nyomorult szellemre. Mit képzelsz magáról? Még ha lakbért fizetne!

Kiszedtük a matracot az ágyból, és közösen lecibáltuk a pincébe, hogy majd nyugodtan aludhassak. Abban egészen biztos voltam, hogy nem fog lejönni utánunk... Majdnem biztos.

– Van egy ötletem – mondta a párom, miközben egyéb létfontosságú dolgokkal berendeztük a pincehelyiséget, mint például víz, csoki, laptop. – Kicsináljuk ezt a szárházat a szerelem erejével, ahogy azt olcsó gyerekképekben szokás. Azt mondod, békén hagy, amikor én is veled vagyok.

– Igen.

– Emlékszel, hogy réges-rég, valamikor az ókorban, volt egy csipogóm? És vettem neked is egyet. Előkerítem őket, és tartsd a kezed ügyében. Úgy egy gombnyomással tudod jelezni, ha gond van, és máris megyek. Így nem kell kísérgetnem téged mindenhová.

Tudtam, hogy nem lenne ellenére, hogy mindig a sarkamban legyen. Ő pedig tudta, hogy nekem igen. Nem szeretek tehetetlen lenni. A csipogós ötlet ezért nagyon tetszett.

Amíg megkereste a csipogókat, én elhelyezkedtem az új otthonomban. Elolvastam az e-mailjeimet, közben zenét hallgattam a laptopról. A számítógép beépített hangszórói viszont kicsit gyengék voltak, úgyhogy felmentem az asztali gép hangfalaiért.

A kísértet az írógép előtt ült. Úgy tűnt, nem vett észre. Lélegzetemet visszafojtva mögé léptem. Azelőtt sose próbáltam a leütéseit követve kiolvasni, mit ír – nehéz lett volna az „úgy teszek, mintha nem látnám” filozófiát követve megtenni. Most azonban más volt a helyzet.

Lassan írt. Egyetlen karaktersort ütögetett le, újra és újra.

KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA
KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA
KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA
KURVA KURVA KURVA KURVA KURVA

Nem félttem. Dühös voltam. Átnyúltam a kísérteten (amit azelőtt sosem tettem), és felmarkoltam az írógépet az asztalról. A szellem, amint hozzáértem volna, köddé vált. A pince felé vettem az irányt. Az Olivetti piszok nehéz volt, éppen csak elbírtam.

A kísértet a pincelejáró előtt várt rám, gyűlöletesen vicсорogva próbálta elállni az utamat. Nem érdekelt. Nappal volt, amikor minden kevésbé ijesztő; a párom támogatása bátorságot adott, és elég mérges voltam hozzá, hogy ne álljak meg. Mégis, mi a faszt kép-

zel magáról ez a szarházi? A kurva anyját, a kibaszott pincefóbiájával együtt! Remélem, nagyon-nagyon fájdalmas halála volt, és azt is, hogy az összes sebhelye mind a mai napig fáj!

Lassítás nélkül keresztülmentem rajta, mire megint eltűnt. Levittem a gépet a pincébe, és a sarokba vágтам. Nagyon hangos volt, és mintha valami reccsenést hallottam volna belőle.

Felmentem, és lehoztam az asztali számítógép billentyűzetét is. Aztán a padlás felé vettem az irányt. Elsöpörtem a sarokban lévő porréteget, amelyhez eddig nem nyúltam a költő kísértete miatt. Nem fog írogatni többé sehova!

Ahogy végeztem, megfordultam, és ott állt előttem. Az arca centikre volt az enyémtől. A padlásra nem jutott be természetes fény, és a dühömmel együtt lassanként a bátorságom is elszállt. Tetőtől talpig libabőrös voltam a félelemtől, de megerőltettem magam, és egyenesen az arcába mosolyogtam. Ő vicsorgott, és lassan a torkom felé nyúlt két kézzel, mint aki kész megfojtani. De nem ért hozzám.

Nem tud hozzám érni.

Nem érhet hozzám.

Ha hozzám ér, eltűnik.

Összeszedtem minden akaraterőmet, és hirtelen felé kaptam. Amint hozzáértem volna, eltűnt, ahogy sejtettem.

Szinte futottam, le, vissza a pincébe. A párom ott volt, és a csipogókkal vacakolt.

– Minden oké...?

Visszanéztem, fel a pincelejáró lépcsőjének tetejére. A kísértet sziluettje betöltötte a nyitva maradt ajtónyílást. De nem jött le.

– Igen.

*

Halkan szólt a zene a laptopomról.

Ügyesen leköltöztünk a pincébe. Jóval hidegebb volt itt, mint fent a hálóban, úgyhogy felszerelkeztünk néhány extra takaróval. A biztonság kedvéért azért összebújtunk a párommal.

Olvastam, míg ő az interneten lógott. Hamarosan azonban lehajtotta a laptopját, és átkarolt.

– Nem fogsz kiakadni, ugye? – kérdezte pár perc múlva.

– Hmm? – becsuktam a könyvet. – Szerintem kifogytam mára a kiakadásokból.

Végigsimította a hajamat.

– Szereztél néhány ősz hajszálat.

Nem tudtam megállni, hogy bele ne borzongjak az előző éjszaka emlékébe.

– Jaj, te szegény! – Gyengéden megszorított, és az arcát a hajamba temette.

Remeggett.

– Héj! – kiszabadítottam magam az öleléséből, és szembe fordultam vele. – Remegsz.

– Félek.

– Félsz... Attól, hogy őrült vagyok?

– Azt tudom, hogy nem vagy őrült – rázta a fejét. – Attól félek, hogy agydaganatod van, vagy valami hasonló...

Nem tudtam mit felelni, csak hozzábújtam. Annyira sajnáltam, hogy fél, és annyira boldog voltam, hogy félt. Persze túl intim volt a helyzet, úgyhogy muszáj volt elviccelnie:

– Úgy értem, ha tényleg csak szellem van a házban, az volna a legkönnyebben orvosolható. Szellemirtókból, ördögűzőkből találunk akármennyit. És amíg felszárad a szenteltvíz, amivel össze kell spriccelni az egész házat, addig élünk itt a pincében, a föld alatt, mint vakondemberek.

*

Megint felkeltem az éjszaka közepén. Réálmaim voltak, arról, hogy a kísértet megszállja a páromat.

Hülye kísértet.

Kimásztam a takarók alól, és felnéztem a lépcsőfeljárón. Nyitva hagytuk az ajtót. A kísértet ott állt. Csak egy sötét sziluett. Számítottam rá, hogy ott találok, így nem volt annyira vérfagyasztó.

Amíg azt hittem, egy érzékeny lelkű költő volt, mindenféle szörnyűséget képzeltem ide a pincébe... De mi lehet itt, amitől egy szörnyeteg félni tud?

– Ha akarsz valamit, told le ide a képedet, te gyáva, kis senki!

Halkan beszéltem, de az éjszaka csendjében hallania kellett, amit mondok – ha képes volt egyáltalán hallani. Még sosem beszéltem hozzá azelőtt.

Megmoccant, de nem jött le.

– Gondoltam.

Visszamentem aludni.

*

Az egész napunk ráment a neurológusra. Az eredményekre viszont várni kellett. Továbbá beutalt egy pszichiáterhez, a jövő hétre.

Azt a tanácsot kaptam, hogy költözzek át egy baráthoz, családtaghoz. Erről viszont hazafelé lebeszéltem a páromat, azzal, hogy egyre kevésbé félek a kísértettől. Nem tud hozzám nyúlni. És különben is, a pince biztonságos.

– Hát jó, ahogy akarod.

A kísértet egész este fel alá mászkált, frusztráltan. Most, hogy nem volt min írást imitálnia, és én sem hagytam, hogy terrorizáljon, látszólag nem tudott mit kezdeni magával.

Vacsorát főztem, eltökélten ignorálva a kísértetet. A párom közben az interneten kutatott.

– Túl vagyunk a józan, pragmatikus részen mára – szólalt meg hirtelen. – Térjünk át az örült dolgokra.

– Mire gondolsz?

A monitorra bámult, és felolvasott.

– „A legtöbb szellem egyszerűen nem tudja magáról, hogy meghalt. A halál traumatikus élmény számukra, így könnyen lehet, hogy irracionálisan viselkednek. A legegyszerűbb módszer, ha egyszerűen, de határozottan megkérjük a szellemet, hogy hagyjon minket békén. Használjunk vitát nem tűrő hanglejtést, mintha egy rossz gyerekkel beszélénk.”

– Áh...

– Kipróbálok? Vagy ha rámutatsz, hol van, nagyon szívesen lehordom én a sárga földig.

– Nem... Inkább én! – A szellemre pillantottam a konyhaajtóban. – Majd később.

– Később? – vont a szemöldökét a párom.

– Nem tudom, nagyon furá beszélni hozzá.

– Azt mondtad, tegnap éjjel beszéltél már hozzá.

– Igen... De akkor egyedül voltam, és félálomban. Éjszaka minden más. Szerintem majd éjjel.

– Nem értem.

Visszafordultam a vágódeszka felé, hátat fordítva a páromnak.

– Nem tudom... – mondtam frusztráltan. – Kezd egyre valószínűbbnek tűnni, hogy igazi lenne. Ha elkezdek beszélni hozzá, újra igazi lesz. És... olyan dilis dolog a semmihez beszélni...

– De nem vagy dilis, és nem a semmihez beszélnél! – mondta a párom megszeppenve.
– A te szemszögedből igen!
– De én tudom, hogy nem vagy örült!
Lecsaptam a kést a vágódeszkára, és visszafordultam felé.
– Honnan tudod? Ha én nem vagyok biztos benne, hogy lehetsz te az?!
– Mert ismerlek! Oké, lehet, hogy valami olyan bajod van, ami orvosi szempontból „dilisként” definiálható, de olyan értelemben, ahogy a szót te használod, nem vagy örült!
Nem változtál meg, nem veszítetted el a személyiségedet. Még mindig *önmagad* vagy!
És bármi más bajod lehet, nem számít, megoldjuk. A lényeg, hogy *te* megmaradj nekem!
Márpedig ha elkezdesz kételkedni magadban, akkor lehet, hogy egy olyan úton indulsz el, ami pontosan oda vezet, hogy elveszsz.

*

Éjszaka megint felkeltem. Felmentem a lépcsőfeljárón és megálltam az utolsó fokon, szemben a kísértettel.

– Elegem van belőled! Halott vagy. Ez nem a te házad. Takarodj el a picsába, és hagyd békén! Végeztem veled! Felfogtad? Végeztünk! Nem mintha bármit tudnál csinálni velem. Nem félek tőled, nem sajnállak, nem értelek meg. Nem érdekelysz! Kopy le, és találj valaki mást, akit pesztrálhatsz!

Hátat fordítottam neki, és lementem. Elhatároztam, hogy nem nézek vissza rá, a szobánk ajtajában mégis elfogott az érzés, hogy meg kell forduljak.

A kísértet mögöttem volt.

Lejött a pincébe!

Az arca elborult a gyűlölettől, jobban, mint eddig bármikor. Felém vetette magát, ám valami megállította. Hasra esett.

A szívemet a torkomban éreztem az ijedtségtől és a meglepettségtől. Lejött a pincébe?! Elesett?!

Úgy tűnt, mintha valami elkapta volna a lábát, amikor ugrott. Tíz körömmel próbált kapaszkodni a padlóba, de a dolog, ami elkapta, vonszolni kezdte. Be a lépcsőfeljáró mögé. Felfedeztem a kísértet bokáját szorító karmos kéz árnyékát. A dolog azonban láthatatlan maradt.

A kísértet némán sikoltott. Hamarosan újabb árnyékek ragadták meg, a másik bokáját is, a karjait, a vállát. Lefogták. Nem tudott többé ellenállni. A dolog berántotta a lépcsőfeljáró alatti sötétségbe, és eltűnt.

Eltűnt!

– Remélem, a pokolban rohadsz meg, te faszfej.

Ott álltam még talán egy óra hosszat, a sötétségbe meredtem, és élveztem minden pillanatát a testemen végignyúló biztonságérzetnek. Eltűnt! És bármi is volt a lépcsőfeljáró alatt (ha még ott volt egyáltalán), bármennyire is rémisztőek voltak a karmos kezei, tökéletes bizalmat éreztem iránta.

– Köszönöm.

Visszamentem a szobába, hogy felkeltsem a páromat, és megnyugtassam, hogy végre minden rendben van.

Gyűjtemény speciális albínóval, (assemblage), 2012–2014

